wäga pitkad koiwad (sääred); sest kui meie wälja jalutama läksime, pean mina ikka jooksma tema kõrwas. Kui kaua inimene sedawiisi wälja wõib kannatada!"

Üks noor pääwawaras oli ühest saiaputkast palju toiduwara warastanud. Teda oli kätte saadud ja toodi kohtu ette. Kohtunik küsis ta käest, mis jauks ta niipalju warastanud on? Kelm wastas: „Ma andsin seda oma seltsimehele, kes minule kümme käsku päha pidi õpetama." — „Aga seitsmes käsk ütleb ometi: „sina ei pea mitte warastama!" wastas kohtunik. „Ja, isand kohtunik," kostis kelm, „nii kaugele 'pole ma weel õppimisega saanud!"

„Teie olete kurati lapsed!" ütles üks õpetaja kantsli päält oma kogudusele — ja pärast sell'samal õhtul, pidas ta sestsamast jutlust ja ütles: „Lapsed kuulge oma wanemate sõna!" — —

Kord sõitis üks suurtsugu isand ühest külast läbi ja nägi sääl palju lapsi, kes kõik paljaste jalgega oliwad. Ta küsis ühe tee ääres seisawa mehe käest; „Kust see tuleb, et siin kohas nii palju lapsi paljaste jalgega ümberjooksewad!" — „Auulik isand," wastas mees, „nenda tulewad n'ad meie juures kõik ilmale."

Keegi oli kohtusse kaebanud, et teine olla teda peksnud, ja annud ka tunnismehe ülesse, kes seda päält näinud. Kui sellelt küsiti, kas see tõsi olla, ja mikspärast teine seda teinud, wastas ta: „Peeter sõimas Hansu häbemataks kelmiks, mis päale see temale hää kere täie andis. Aga kas Peeter ka tõeste walu sai, ei wõi ma öieti öölda, sest et sell' aeal parajate nina nuuskasin."

Kohtunik: Mis asjast wõite Teie tõeks teha, et see Teie ninarätik on?

Kaebaja: Wärwist, m'ul on palju seda karwalisi.